

Moje duše na cibulce

Irena Obermannová o svém básnickém debutu říká: „Celý život píšu básničky. Neříkám básně, protože ty moje jsou malilinké, zpěvavé a neučesané. Jsou to vlastně takové říkanky, které mi táhnou hlavou, když nemůžu spát, když je mi ouvej, když se zamiluju nebo když jdu na procházku lesem. Nepovažuji je za nic zásadního, ale přesto je tvrdošijně zapisuju na lístečky se seznamem věcí, které je potřeba udělat, koupit, zaplatit. Ty básničky mě zachraňují od toho, abych náhodou všechny ty povinnosti nesplnila. Píšu je jako bych si hrála. Jako bych stavěla hrad z písku na břehu moře a jako bych byla malá a nahá. Některé z nich jsou staré třicet let, některé jsou ze včerejška. Poslední dobou píšu básničky taky na trička, na zdi, na dveře. Věřím, že tím dělám reklamu poezii. Veškeré poezii. Poezii života. Věřím totiž, že básničky brzy vytlačí firemní značky. Že přestanou být zavřené v knihách, ale vyкроčí do ulic, obsadí módní časopisy, zkrátka začnou frčet. Věřím, že brzy budou všichni nosit básně.“